„Kuulsin kül", wastasin mina, „aga rääkige ommeti, mis on sest Rootsilasest sanud, kes eile õhtu teile forterisse jäi?" „Oh, ütles mölder," mis toost palju rääkida, oli alles noorukene, püsti emapojakene, kui waenlasid kuulis külas olewa, heitis hirmu pärast meele peagi ära, ajas wägise mu peale, et hobuse pidin sadulasse panema, sest tema tahtis rutu paku minna. Manitsesin teda kül, et jääge seia, ärge kartke midagi, ei tule söamehed seia otsima, aga mis se aitas, loe ehk laula tema wastu, se oli üks köik, pidin siis tema tahtmist tegema ja teda laskma äraföita. Eks teie wahest ise et ole näinud, ei mina ööse tulega tema juures tallis olin?"

„Jah," wastasin mina, „olen köik näinud esimesest otsast wiimseni, sa kallis Jumal, kas wahest temale peaks liiga tehtud olema?"

„Ehk arwate teie wast, et mina temale midagi kurja teinud," turtsus Pastjan, „näe imed, nii wõib oma hea südame pärast koguni kimpu saada. Mina soowisin temale head, kes teda käskis äraminna. Saab näha, kes julgeb mu wastu kaebdust tõsta!"

Sai ta wihaga seda õõldud, kuuldi kaugelt kabjamüdinat, ja pea nägime hoost meie poole tulewa ilma sadulata ja ilma waljata. Ma tundsin ta jalapealt ära, oli Rootsimehe hal hobune. Loom waatas minu peale nii haledaste, nagu tahaks mu peale kaewata, siis pööris pead talli akna poole ja wahtis ükssilmi möldri otsa.

„Kas sa näed elajat," ütlesin mina, „ta waatab ju teie peale, otse kui tahaks midagi õõlda!" Möldri karwad tõusiwad püsti, nägu läks walgeks, hingg tahtis kinni jääda, rutu kadus aknast ära. Hobune ei liikund mite paigast ja wahtis ika talli aknasse, wiimaks tuli mölder piitsaga wälja, hakkas hobuse lakast kinni, wiis talli.

Kui pääw ju oli õhtupoole, läks minu mees teiste meestega saweaukude juure, mis otse weski taga olid. Sealt leidsiwad nemad waest Rootsilast russuks pekstud peaga maas olemast, hingge ei olnud enam sees. Mehed tõstsid surnukeha ülesse, kandsid külasse just möldri ukse alla. Möldri majas põles juba tuli, minu mees koputas akna külge, ütles:

Eesti-maa-rahwa Kalender 1862, lk. 31